

Prelāta vēstule (marts 2011)

Ikdienišķā dzīve dod mums daudz iespēju, lai parādītu Dievam savu vēlēšanos Viņam tuvināties. Prelāts norāda, ka Lielais Gavēnis ir īpaši piemērots laiks, lai censtos darboties ar lielāku mīlestību.

12.11.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

„Nekas Dievam nav tik patīkams un dārgs kā tas, ka cilvēki vēršas pie

Viņa ar patiesu grēku nožēlu.“[1] Šie vārdi ir aktuāli vienmēr, un it sevišķi turpmākajās nedēļās, jo pēc astoņām dienām sākas Gavēņa laiks. Pelnu trešdienas liturģijā Baznīca ar sirsnību un labvēlību mūs mudina svētā Pāvila vārdiem, *lai jūs nesaņemtu Dieva žēlastību veltīgi. Jo Viņš saka: žēlastības laikā es tevi paklausīju un pestīšanas dienā es tev palīdzēju. Lūk, tagad ir žēlastības laiks, lūk, tagad pestīšanas diena.*[2]

Kristīgā dzīves uztverē „**katram mirklim jābūt labvēlīgam un katrai dienai - pestīšanas dienai**”, saka Svētais Tēvs, „**bet Baznīcas liturģija šos vārdus pavisam īpašā veidā attiecina uz Gavēņa laiku.**”[3] Turpmākās nedēļas ir īpaši piemērotas, lai vestu mūs atpakaļ pie Dieva, kas caur savām žēlastībām velk mūs pie sevis. Lūgsim Svēto Garu, lai mēs spētu saprast, cik nopietns ir mums adresētais aicinājums, lai šīs dienas mūsu

dvēselēm nepaskrietu garām, svētā Hosemarijas vārdiem runājot, „**kā ūdens, kas bez pēdām aiztek pār akmeni.**”[4] Apsolīsim mūsu Kungam: „**Es ļaušos, lai mani piepilda, lai mani pārveido, lai mani no jauna pievērš Kungam un mīlēšu Viņu tā, kā Viņš vēlas tikt mīlēts.**”[5]

Pie tam nedomāsim vienīgi par grēcinieka atgriešanos, kurš nolēmis atvērties žēlastībai un tādējādi pāriet no garīgās nāves Dzīvē (ar lielo burtu). Atgriešanās ietver arī ikdienišķas pārmaiņas, kas kristieti ved tuvāk Dievam un vada uz to, lai ar sakramentu pieņemšanu viņš intensīvāk piedalītos Kristus dzīvē, izkoptu savu lūgšanas dzīvi un konkrēti un iedarbīgi kalpotu citu cilvēku garīgajam un materiālajam labumam. Kā sacīja Benedikts XVI: „**Atgriešanās ir peldēšana pret straumi, kur „straume” ir virspusējs, nekonsekvents un**

iluzors dzīves stils, kas nereti rauj mūs sev līdzī, pārņem savā varā un padara par ļaunā vergiem vai jebkurā gadījumā dara par morālas viduvējības gūstekņiem. Ar atgriešanos, turpretī, mēs tiecamies pēc augstāka kristīgās dzīves līmeņa, mēs uzticam sevi dzīvam un personiskam Evaņģēlijam, kas ir Jēzus Kristus.”[6]

Baznīcā Kungs mums ir paredzējis daudz ceļu, daudz veidu, lai secīgi izkoptu mūsu personīgās atgriešanās, kas ir tik nepieciešamas kristīgai dzīvei. Lai svētā Hosemarijas vārdi mums atgādina, ka pēc šīm garīgajām pārmaiņām jātiecas neatlaidīgi, nereti pat vairākas reizes vienas pašas dienas laikā: „***Sākt no jauna? Jā! Katrā nožēlas akta reizē – un tām būtu jābūt daudzām dienas laikā – tu sāk atkal no jauna, jo tu piedāvā Dievam atjaunotu mīlestību.***”[7]

Vai mēs bieži domājam par to, ko Dievs no mums gaida šajā brīdī? Vai apstājamies uz mirkli, lai pajautātu: „Kungs, ko Tu vēlies no manis?” Vai mūsos ir iekšēja dedzīga tieksme aizvien vairāk tuvoties Kristum?

Tomēr tagad es gribētu pievērsties dažiem specifiskiem paņēmieniem, kas palīdz mums atgriezties uz ceļa, kas ved uz draudzību ar Svēto Trīsvienību. Viens no tiem ir piedalīšanās klusuma rekolekcijās, kādas daudzviet tiek piedāvātas Gavēņa laikā. Pats par sevi saprotams, ka tās notiek ne tikai šajās nedēļās, taču šā laika liturģija ar tās skubinošo aicinājumu izmainīt dzīvi, rosina daudzus kristiešus šajā laikā iesaistīties šāda veida pasākumos. Un to pašu var teikt par īsajām ikmēneša rekolekcijām, kurām ir svarīga vieta garīgās formācijas līdzekļu vidū, ar ko Prelatūra palīdz tūkstošiem cilvēku visā pasaulē.

Svētais Hosemarija atzīmēja, ka šī garīgā prakse jau kopš pirmajiem gadsimtiem bija izplatīta visā Baznīcā. Vienmēr, kad kāds vēlējās sagatavoties kādai misijai vai vienkārši juta pamudinājumu ar lielāku atdevi atsaukties uz aicinājumu, kas saņemts caur žēlastību, viņš centās padziļināt savas attiecības ar Kungu.

„Rekolekcijas bija jau pirmajiem kristiešiem. Pēc Kristus Debeskāpšanas mēs redzam Apustuļus un lielu skaitu ticīgo, kas sapulcējušies Pēdējo Vakariņu telpā, lai kopā ar Jaunavu Mariju gaidītu Jēzus apsolutā Mierinātāja izliešanos. Tur viņus atrod Svētais Gars perseverantes unanimiter in oratione (Apd 1, 14), vienprātīgi palikušus lūgšanā.

Tā rīkojās arī tie cilvēki, kas agrīnās kristietības periodā, neattālinoties no citu cilvēku dzīves, savās mājās dzīvoja Dievam veltītu dzīvi; tāpat

arī anahoreti, kas devās tuksnesī, lai vientulībā pilnībā pievērstos Dievam..., un darbam! (...). Visi kristieši, kas godīgi rūpējās par savu dvēseli, tādā vai citādā veidā nodevās rekolekcijām. Jo runa ir par kristīgo praksi.”[8]

Kopš pirmajiem Darba pastāvēšanas gadiem mūsu Dibinātājs piešķīra šīm dienām, kas veltītas tikai lūgšanai un sirdsapziņas izmeklēšanai, īpaši lielu nozīmi, jo tās abas ir nepieciešamas, lai uzturētu iekšējās dzīves kvēli un intensitāti. **„Kas jādara mums, tev un man, šajās rekolekciju dienās?”**, viņš jautāja kādā reizē, un atbildēja: **„Jārunā daudz ar Dievu, kā Pēterim jāmeklē Viņš, lai uzturētu ar viņu tuvību personīgā iekšējā sarunā. Ievēro, ka es saku „saruna”, tātad dialogs vaigu vaigā bez jebkādas anonimitātes. Mums ir nepieciešama šī personiskā lūgšana, šī tuvība, šīs**

tiešās attiecības ar Dievu, mūsu Kungu.”[9]

Sava pontifikāta sākumā Benedikts XVI atkārtoti runāja par tādu garīgo rekolekciju dienu vērtīgumu, „**it sevišķi, ja tās notiek pilnīgā klusumā.**”[10] Un savā tradicionālajā Vēstījumā šī gada Lielajam Gavēnim, par pamatu izmantojot otrās Gavēņa svētdienas Evaņģēlija fragmentu, proti, Kunga Pārveidošanos, Pāvests skaidro: „**Tas ir aicinājums attālināties no ikdienas trokšņiem, lai iegremdētos Dieva klātbūtnē: ik dienas Viņš vēlas pavēstīt Vārdu, kas iespiežas mūsu gara dziļumos, kur izšķir labo un ļauno (sal. Ebr 4, 12) un stiprina vēlmi sekot Kungam.**”[11]

Lai varētu iegūt šīs „**audzināšanas un pāraudzināšanas**”, kā rekolekcijas sauca mūsu Tēvs, augļus, ir jāsakopo visas mūsu domas un

spēki; pretējā gadījumā ir ļoti grūti – ja ne pat neiespējami – atklāt gaismas starus, ko Svētais Gars aizdedz dvēselē, un saklausīt Viņa balsi, kas mūs pamudina uz konkrētiem cīņas etapiem, lai sekotu tuvu līdzās Kristum un ietu Viņa pēdās.

Manas meitas un mani dēli, tāpēc es jums iesaku neatstāt novārtā šo ikmēneša un ikgadējo rekolekciju aspektu – klusumu -, ja nepieciešams, adaptējot to katra, kas tajās piedalās, konkrētajiem apstākļiem. Tas nav viens un tas pats, vai garīgos vingrinājumos piedalās cilvēki, kam jau ir zināma pieredze garīgās lietās, vai tādi dalībnieki, kas sper tikai pirmos soļus kristīgajā dzīvē. Kā tam uzticīgajam un saprātīgajam nama turētājam, par kuru stāsta Evaņģēlijs, mums jāzina kā saimei *dot laikā kviešu mēru?*[12]

Tāpēc, ievērojot apustulisko darbu un to dalībnieku dažādību, rekolekcijas jāorganizē atbilstoši dalībnieku konkrētajiem dzīves apstākļiem, ņemot vērā pārdabisko perspektīvu, pat ja tas nozīmētu rekolekciju skaita palielināšanu. Šī paša iemesla dēļ mūsu Dibinātājs vienmēr ieteica neatcelt plānotās rekolekcijas, pulciņu nodarbības utt., pat, ja uz tiem ierastos mazāk cilvēku nekā sākotnēji bija domāts: pat, ja ierastos tikai viens dalībnieks.

Tātad, kā mēs lasām „Vagā”, rekolekcijām jābūt laikam, kurā mēs ***„klusumā iekšēji sakoncentrējamies, lai no jauna iepazītu Dievu, iepazītu sevi un tādā veidā attīstītos. Tas ir laiks, kas nepieciešams, lai atklātu, kas mums jāmaina un kā mums jāmainās: Kas man jādara? No kā man būtu jāizvairās?”***[13] Citviet svētais Hosemarija saka, ka šajās dienās ***„tavai sirdsapziņas***

izmeklēšanai jābūt dziļākai un pilnīgākai nekā parasti pirms naktsmiera. – Ja nē, tu palaid garām lielisku iespēju laboties.”[14]

Gavēņa laika liturģija mums sniedz pietiekoši daudz materiāla apcerei, kā to savā vēstījumā atzīmē Svētais Tēvs. Fragments par Kristus kārdināšanu tuksnesī, ko lasām Gavēņa pirmajā svētdienā, mums atgādina, ka **”kristīgā ticība, balstoties uz Jēzus piemēru un vienībā ar Viņu, nozīmē cīņu „pret šīs tumsas pasaules valdītājiem” (Ef 6,12), kurā sātans darbojas un nepagurst - pat šodien kārdinādams katru cilvēku, kurš vēlas tuvoties Kungam.”[15]** Tāpēc mums ir jādomā par to, vai mēs gatavojamies šai cīņai, uzticoties pie tam pārdabiskiem līdzekļiem. Svētais Hosemarija mums ieteica visnotaļ pārdabisku taktiku: **„Attālākajās pozīcijās, kas atrodas ievērojamā**

**attālumā no galvenā cietokšņa, tu
uzsāc kauju pēc kaujas – ikdienas
garīgo cīņu ar ienaidnieku.**

Arī viņš sīvi cīnās: traucē tev lūgties,
novērš no darba, iedveš tev domas
par tavas pašaizlīdzības
bejādīgumu.

Bet cik grūti viņam ir ieņemt pašu
cietoksni, nokļūt līdz torņiem un
tiltiem! Lai arī garīgās dzīves
aizsardzība ir nepilnīga, tomēr
ienaidnieks būs izmocīts, un viņš,
jūtoties pavisam izvārdzis, vairs
nevarēs gūt uzvaru.”[16]

Nākošajā svētdienā mēs dzirdēsim
Debesu Tēva balsi, kas mums,
norādot uz Kristu, saka: *Šis ir mans
mīļais Dēls, kas man labpatīk. Viņu
jūs klausiet.*[17] Centīsimies
personīgā lūgšanā labāk atklāt, ko
Kungs saka katram no mums, lai to
pēc tam iemiesotu dzīvē. Un mums
jāredz, kā mēs izmantojam
žēlastības, ko mums dāvā

sakramenti, un arī kā mēs pieņemam garīgo vadītāju padomus.

Trešajā Gavēņa svētdienā – 27. martā liturģijā izskan „**Jēzus lūgums samārietei: „Dod man dzert" (Jņ 4, 7). Tas pauž Dieva līdzcietību pret katru cilvēku un vēlas mūsu sirdīs raisīt vēlmi pēc dāvanas - „ūdens, kas verd mūžīgai dzīvībai" (turpat 14).**”[18] Ar dedzību atsauksimies aicinājumam vienmēr apzināties, ka mēs esam Viņa mācekļi un mums visur jānes un jāizplata Viņa gaisma un žēlastība; pirmkārt jau, palīdzot mūsu draugiem un piederīgajiem izlīgt ar Kungu Gandarīšanas Sakramentā, kā arī uzaicinot viņus piedalīties rekolekcijās tuvāko Gavēņa nedēļu laikā.

Tuvojas svētā Jāzēpa, Baznīcas un Darba patrona, svētki.

Sagatavosimies, lai 19. martā pateicības un prieka pilni atjaunotu mūsu „mīlestības saistības” ar Dievu

Darbā, un uzticības pilni lūgsim
svēto Patriarhu izlūgt no Dieva
žēlastību, lai daudz dažāda vecuma
un dažāda sociālā stāvokļa vīriešu un
sieviešu izšķirtos par sekošanu
Kristum prelatūrā Opus Dei.

Turklāt šajā datumā iekrīt arī kārtējā
gadskārta kopš bullas *Ut sit* izpildes,
ar kuru ļoti mīlētais pāvests Jānis
Pāvils II paaugstināja Opus Dei līdz
personālās prelatūras statusam,
tādējādi apstiprinot priesteru un laju
sadarbību, lai iemiesotu dzīvē
dievišķo iedvesmu, ko Kungs bija
ielicis svētā Hosemarijas dvēselē
1928. gada 2. oktobrī. Mums jābūt
ļoti uzticīgiem, apzinoties, ka
Vatikāna II koncilā šī struktūras
forma izveidojās saskaņā ar Svētā
Gara gribu, uzsākot jaunu virzienu,
kas nepieciešams Baznīcas
pastorālajā darbā.

28. martā ir mūsu Tēva priesterības
gadadiena. Būsim ļoti pateicīgi

Vissvētajai Trīsvienībai, jo mēs visi esam bērni mūsu Dibinātāja atbildei uz aicinājumu pievienoties Kristus priesterībai. Bez viņa cildenās un pilnīgās Dieva gribas pieņemšanas Baznīcā nebūtu Opus Dei. Darba dibināšana notika kā atbilde uz jautājumu: „Kāpēc man kļūt par priesteri?”, ko mūsu Dibinātājs sev uzdeva gados, kad mācījās Saragozas seminārā, un kas kļuva par visdziļāko pamatu viņa lēmumam uzsākt un turpināt šo ceļu.

Ar viņa aizbildnību lūgsim, lai visās zemēs būtu vairāk aicinājumu uz priesterību, – par uzticīgiem vīriešiem, kas iemīlējušies Dievā, kas ar prieku sevi veltī kalpošanai visām dvēselēm, kas ir pilni uzticības Pāvestam un strādā ciešā sadarbībā ar saviem attiecīgo diacēžu bīskapiem. Un lūgsim arī par to, lai Opus Dei netrūktu priesteru, kas nepieciešami, lai veiktu to apustulisko darbu, ko no mums

prasa Dievs. Lūgsim neatlaidīgi
Vissvēto Trīsvienību par to, lai visi
katoļi – gan vīrieši, gan sievietes –
uzturētu sevī priesterisko dvēseli,
kuru Debesu Tēvs ir ielicis ikvienā no
mums.

Nemitējieties lūgties par Pāvestu un
viņa līdzstrādniekiem, it īpaši Lielā
Gavēņa pirmajā nedēļā, kad Romas
kūrījā notiek garīgie vingrinājumi.
Arī mēs šo laiku izmantosim mūsu
ikgadējām rekolekcijām. No visas
sirds ceru, ka šajās dienās jūs mani
garīgi pavadīsiet; un man jums
jāsaka, ka es ik dienu saucu uz
Kungu, lai neviens nepalaistu garām
tās žēlastību straumes, kuras Dievs
mums dāvā ar šo līdzekļu
starpniecību.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,
Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. martā.

[1] Maksims Apliecinātājs, *Epistula* 11 (PG 91, 454).

[2] Romas Misāle, Pelnu trešdiena, otrais lasījums (2 *Kor* 6, 1-2).

[3] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 17.02.2010.

[4] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 59.

[5] *Turpat*.

[6] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 17.02.2010.

[7] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 384.

[8] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 25.2.1963.

[9] *Turpat*.

[10] Benedikts XVI, Uzruna bīskapu grupai „Ad limina“ vizītes sakarā, 26.11.2005.

[11] Benedikts XVI, *Vēstījums 2011. gada Lielajam Gavēnim*, 04.11.2010, Nr. 2.

[12] *Lk* 12, 42.

[13] Sv. Hosemarija, *Vaga*, Nr. 177.

[14] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 245.

[15] Benedikts XVI, *Vēstījums 2011. gada Lielajam Gavēnim*, 04.11.2010, Nr. 2.

[16] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 307.

[17] *Mt* 17, 5.

[18] Benedikts XVI, *Vēstījums 2011. gada Lielajam Gavēnim*, 04.11.2010, Nr. 2.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-marts-2011/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-marts-2011/) (8.08.2025)